

Potlesk si musíte zasloužit

Nedávno vstoupila do inscenace Rusalky ve Státní opeře Praha jako Ježibaba, na jaře se v témže domě chystá na titulní roli v Carmen. V Bruselu a v Moskvě se **Andrea Kalivodová** (nar. 1977) zúčastnila Evropského turné hvězd a v těchto dnech se představila na benefičních koncertech nazvaných Lidi lidem 2005. Na nich zpívala s kolegy různých, nikoli klasických žánrů.

MARTA ŠVAGROVÁ

Je jednou z nejtalentovanějších mladých českých pěvkyní: poté, co zvítězila v soutěži nadace Emy Destinnové, pozvali ji do londýnské Covent Garden, koncertuje téměř po celé Evropě, zpívá v Japonsku, Koreji i USA. V květnu bude hostovat v Barokním divadle v Bayreuthu.

„Opera je pro mě nádherná, magická a je pro mě ctí, že jsem dostala angažmá ve Státní opeře. Každé představení i každý koncert prožívám ne na sto, ale na tři sta procent.“ říká Andrea Kalivodová. „Někdo nemá rád míchání žánrů, ale já to dělám ráda, nesnáším jednostranně orientované lidi. V životopisech velkých zpěváků taky najdete různé odbočky: Dagmar Pecková zpívala v Karlině, Eva Urbanová halekala s rockovými kapelami... Mně takové odkoky hodně dávají, například musím srozumitelně vyslovovat, což se v opeře moc neslyší. Nechci skončit jako zpěvačka, která už nezaspívá obyčejnou písničku. Navíc třeba koncerty Lidi lidem jsou konkrétní pomocí - města, kde jsme účinkovali, hned na koncertu dostala pro vybraný účel šek s konkrétní sumou.“

Mezzosopranistka exotického

Ježibaba i Carmen. Andrea Kalivodová (28) se nebrání rozmanitému repertoáru ani „výletům“ do jiných hudebních žánrů.

Foto Pavel Dvořák

vzhledu umí německy a italsky, do rozumí se anglicky. Má zajímavou barvu hlasu, který ji předurčuje i k zajímavějším úkolům. „To je dar, který si člověk ničím nezasloužil, ten dostane shůry. Pak ale musí tvrdou prací získat techniku. Já mám na těžké věci i jazykového poradce, všechno si překládám, a pak se tím prokousávám.“

„Ježibabu si užívám, na Carmen se těším“

Příští čtvrtěk se zpěvačka „zastaví“ na Žofině na pop koncertě s Lucíí Bílou a Kamilem Střihavkou, a tamtéž pak 20. prosince *zaspívá* s Mariou Vyskvorkinou a Leo Nuccim „To nejlepší z klasiky“. Do Vánoc si ještě jednou dopřeje Carmen v Košicích a příští neděli bude Ježibabou v Rusalce, „Až s překvapením si tu Ježibabu užívám, ona je tam trošku jako démon, žádná staře-

na, která se belhá. Považuji ji za jednu ze svých nejkrásnějších rolí ve Státní opeře. Měla jsem z ní obavy, protože jsem si myslela, že jsem na ni mladá. Ale například ve Vídní byla Ježibaba a Cizí kněžna jedna postava.“

O roli Carmen, která ji nyní v Praze čeká, mluví ještě opatrně. „Abych ji nezahnala. Ale už v březnu jsem měla premiéru v Košicích, zpívala jsem tam asi patnáct představení, v červenci pak v Maďarsku, kde si mě vyhlídl agent z Vídně, který už má pro mě nějakou práci. Dělal jsem Carmen se zpívanými recitativy a tady se uvádí s mluvenými dialogy. Když jsem s ní začínala, rozhodně to ještě nebylo ono, teprve praxí se do toho výkonu dostane jistota, lehkost, pohyb. Když jsem tu v divadle začínala, zpívala jsem Mercedes v Carmen, byla jsem jako ztracená, neschopná

pohybu, hýbala jsem se jako hadr na holi. Teď se pečlivě připravuji, u každého pohybu ruky chci vědět, proč ho dělám, poslouchám, dívám se na nahrávky, čtu knížky.“

Po brněnské konzervatoři a pražské AMU absolvovala také ve Vídní stáž na hudební univerzitě a mistrovské kursy. „Uvědomila jsem si, že hlasy tam nebyly nějak úžasné, to my máme velký pěvecký potenciál. Jenomže přístup ke studentům byl jiný. Chovají se k nim jako k osobnostem, nedovolí si nějaké zasahování do soukromí, pedagog nekritizuje vaši indispozici, ctí vás jako kolegu, kterého čeká skvělá budoucnost,“ říká Andrea Kalivodová, jejíž první rolí na divadelních prknech byla, ve dvaceti letech. Kočka. Ztělesnila ji v Janáčkově divadle v Brně v Ravelově kusu Dítě a kouzla.

„Nejdůležitější je, aby si člověk

hlídal, co mu dělá špatně a na co v kterém věku stačí... Odmítnout lákavou roli, to chce asi inteligenci a sebeovládání, někdy je to velmi těžké. Ale člověk, jestli není hlupák, cítí, co už může a co ještě ne. Když se věci dělají ve správný čas, je to pak bomba, ale když ne a ještě se špatnými lidmi, může to být velký průšvih.“

Andrea je přesvědčená, že posluchač pěvci odpustí, když jeden tón nebyl čistý nebo zapadl, ale neodpustí, když postava není uvěřitelná. Prohlašuje, že chce svému oboru obětovat všechno. „Jsou to strašný nervy - začne to už večer před představením, nechce se mi moc mluvit, musíte se vyspat, protože nevy spalá zpěvačka rovná se špatná zpěvačka. A musíte se najíst. Na jevišti se pak cení technika, charisma, převaha ducha... Aby publikum zatleskalo, musíte si to zasloužit.“